

OLDŘIŠKA CIPROVÁ

MARKÉTA PŘEMYSLOVNA

MEZI MOCÍ A VÁŠNÍ

edice

Copyright © Oldřiška Ciprová, 2025
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © Oldřiška Ciprová, 2025
Redakční úprava Otilie Grezlová
Grafická úprava obálky Emil Křižka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2025
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-607-0

KAPITOLA 1

Praha, únor 1140

Kamenné zdi chrámu svatého Jiří pohlcovaly všechny zvuky, takže i tichý šepot připomínal vzdálené ozvěny. Mladá Markéta se choulila v kostelní lavici, chlad prosakující kamennou podlahou jí zalézal až do kostí. Přestože měla na sobě těžký sametový plášť, cítila, jak se jí třesou ruce. Vzduch byl nasycen vůní kadidla a mokré látky.

Mše právě začínala a kněz u oltáře pomalu odříkával modlitby. Markéta neklidně těkala očima po přítomných. Byla tady cizí, jen návštěvnice z Uher, která přijela podpořit svou tetu Adlétu Arpádovnu ve chvíli největšího smutku. Jakmile vstoupila do chrámu, vřel v ní koktejl lítosti a bezmoci.

„Chudák teta," zašeptala si pro sebe, když ji pohled zavedl dopředu k černě oděné ženě, stojící vedle katafalku. Adléta, oblečená v těžkém plášti s kápí staženou hluboko do čela, stála nehybně jako socha. Krásná tvář, kdysi plná života, byla teď bez výrazu. Všichni věděli, že Soběslava milovala – a on ji. Jejich manželství bylo vzácnou výjimkou mezi dvorskými sňatky, kde láska zřídka hrála roli.

Markéta sevřela ruce v klíně. „Proč osud bere ty, kteří si zaslouží žít?“ V očích ji pálily slzy, ale rychle mrkala, aby je zahnala. Nemohla si dovolit ukázat slabost – ne teď, když její teta potřebovala být silná.

Pohledem se vrátila k davu. Lavice byly plné urozených pánů a dam, všichni v tmavých pláštích a šatech. Muži měli na ramenou kožešinové límce, ženy si zahalily hlavy. Slzy se zaleskly na tvářích mnohých z nich, zatímco někteří se v tiché modlitbě skláněli nad růženci. Ve vzduchu visel smutek jako mlha.

„Soběslav byl dobrý kníže,“ zaslechla tlumený šepot odněkud zepředu. „Bude nám chybět.“

„Bůh dej, ať je Vladislav stejně spravedlivý,“ odpověděl jiný hlas, tentokrát hlubší.

Markéta se znovu otočila dopředu a právě v té chvíli se její pohled setkal s očima neznámého muže. Stál opodál, poblíž katafalku, a Markétu si prohlížel s jistým zájmem. Byl vysoký, s širokými rameny, temně modré oči pronikavě zářily zpod stínu dlouhých kaštanových vlasů. V pohledu se mu zračilo cosi těžko čitelného – něco, co ji zneklidnilo i zaujalo zároveň. Zvedla bradu a dívala se na něj zpříma, jako by tím pohledem chtěla prolomit hradbu, kterou kolem sebe vystavěl.

„Kdo to je?“ pomyslela si. Nikdy předtím ho na uherském dvoře neviděla, a přestože měla povědomí o většině českých velmožů, tato tvář jí byla cizí. Než však stihla více zkoumat mužovy rysy, ten rychle uhnul pohledem a věnoval se opět modlitbě. Markéta cítila, jak jí divoce poskočilo srdce. Proč ji tak zaujal? V hloubi duše tušila, že toto setkání má nějaký zásadní význam.

„Proklatá zima,“ zamumlala starší žena vedle ní a přitáhla si těžký plášť těsněji k tělu. Markéta si teprve teď uvědomila, jak moc se třese chladem. Přitiskla si ruce k hrudi

a pokusila se soustředit na biskupa, který právě vystoupil před shromáždění a zvedl ruce v požehnání.

„Pane, přijmi duši našeho milovaného knížete Soběslava do svého království," pronesl hlubokým hlasem, který se odrážel od stěn chrámu jako hromobití. „Nechť jeho duše nalezne věčný klid."

Biskupův hlas pomalu utichl a všichni přítomní poklekli. Markéta se zvedla, aby lépe viděla. Právě v té chvíli se Adléta sklonila nad rakví svého manžela a poprvé prolomila své tiché odhodlání. Její tichý vzlyk prořízl ticho chrámu jako ostrý nůž.

„Můj milý… proč jsi mě opustil?" pronesla téměř neslyšně, ale přesto to zasáhlo všechny kolem. Několik žen v předních lavicích si otřelo oči do lemů šátků.

Biskup k ní přistoupil a položil jí ruku na rameno. „Milá paní, modlete se, aby vás Bůh utěšil," pronesl laskavě. Ale Adléta jako by ho ani neslyšela. Tělo se jí náhle zachvělo a ona s tlumeným vzdechem zavrávorala. Lidé kolem ní se zděšeně otočili.

„Ne!" vykřikla Markéta a prudce vstala. Ale než stihla udělat krok, Adlétino tělo se svezlo k zemi jako podťaté. Ozvalo se několik vyděšených výkřiků, šustění látek a tichý hlas biskupa, který se snažil kněžnu zachytit, avšak marně.

Chrámem zavládlo naprosté ticho. Adléta ležela nehybně na chladné kamenné podlaze, obklopená rozvířenými záhyby svého těžkého roucha. Markéta zadržela dech, jen srdce jí zběsile bušilo v hrudi. V panice se rozhlédla kolem. Pohledem opět našla toho cizího muže. Tentokrát se na ni podíval přímo, oči mu ztvrdly jako ocel. Ale ani teď nevydržel déle než okamžik. Rychle se otočil a zmizel ve změti černých pláštů.

„Je mrtvá?" ozvalo se někde zezadu šeptem – a ten dotaz okamžitě přehlušil ostatní myšlenky, které Markétu napadaly.

KAPITOLA 2

„Dovnitř nikdo nesmí,“ zazněl hrubý hlas strážného. Markéta se prudce zastavila před těžkými dubovými dveřmi, za kterými měla být teta Adléta. Strážní stáli nehnutě jako kamenné sochy, s rukama založenýma na prsou. Měli na sobě tmavé kožešinové pláště, které je chránily před zimou, jež sužovala kamenné chodby hradu.

„Ale já jsem její neteř,“ naléhala Markéta a bezradně se rozhlížela. „Můj otec je kněžnin bratranec. Přijela jsem s uherskou výpravou.“

Jeden z mužů přimhouřil oči a prohlédl si ji od hlavy až k patě. V pohledu měl patrné pochyby. Markéta na sobě měla prostý vlněný plášť, který byl daleko méně okázalý než šaty ostatních dvorních dam. Na první pohled nevypadala jako někdo, kdo by měl mít přístup k české kněžně.

„Uherská výprava?“ zamračil se strážný. „To nic neznamená. K Její Milosti v tuto chvíli nikdo nesmí.“

Markéta si zoufale povzdechla. „Uherská královská výprava. To by něco znamenat mohlo. Můj strýc je uherský král. Já jsem Margaret… tedy Markéta,“ opravila se a v duchu si za svou angličtinu vyčinila. Matka s tetou jí říkaly Margaret, ale v Uhrách i tady v Čechách ji všichni ostatní oslovovali Markéta. „Kněžna Adléta je moje teta,

přicestovala jsem z Uher právě kvůli ní. Prosím, musím s ní mluvit. Je jí špatně.“

Strážný se ohlédl přes rameno, nejistě se podíval na svého druha a pak konečně kývl. „Dobrá, ale budeš stručná,“ přikázal. „Její Milost potřebuje klid.“

Markéta si oddechla a vděčně přikývla. Rychle se protáhla kolem stráží, popadla mosaznou kliku a otevřela bytelné dveře do komnaty.

Místnost byla zahalena do přítmí, těžké závěsy na oknech propouštěly jen pramínky bledého světla. V rohu plápolal v krbu oheň, ale přesto byla místnost chladná jako ledová jeskyně. V koutě voněla stará růžová voda, kterou měla Adléta vždy v oblibě, jenže dnes ten sladký odér ztrácel svou útěchu. Markéta na chvíli zaváhala na prahu, než vykročila dovnitř. Opatrně za sebou zavřela dveře a přistoupila blíž k posteli.

„Milosti?“ oslovila tetu tiše, aby ji nevyděsila. Ta ležela na širokém loži, zahalená do tmavého pláště, jako stín ztracený v temnotě. Adléta se pomalu otočila, oči měla červené od pláče a obličej bledý jako vosk.

„Margaret…“ zašeptala s úsměvem, který byl spíš stínem toho bývalého. „Věděla jsem, že přijdeš. Bohužel jsi mě zastihla v mé nejhorší životní chvíli.“

„Já vím.“ Markéta si klekla vedle postele. „Měla jsem takový strach, když jsem tě viděla včera na pohřbu… proč jsi omdlela?“

Adléta zavřela oči a povzdechla si. „Protože… můj Soběslav je pryč,“ odpověděla chvějícím se hlasem. „A já… já už bez něj nechci žít.“

Markétu ta slova zasáhla jako rána do srdce. „Milosti, nemluv tak,“ zaprosila a uchopila ledovou ruku do svých dlaní. Adléta byla mladá, plná života a lásky, ale teď jí připadala jako prázdná skořápka. „Máš ještě tolik pro co žít. Všichni tě tady potřebují.“

Teta se na ni unaveně podívala a pak zavrtěla hlavou. „Ne, Margaret… můj život skončil s jeho posledním výdechem. Co mi zůstalo? Jen prázdnota.“

Markéta neměla slov. Její romantická duše byla ohromena silou takové lásky. Jaké to muselo být, milovat někoho tak moc, že by ho člověk chtěl následovat do hrobu? Toužila po lásce, která by byla tak hluboká, ale zároveň ji ten pocit děsil. Co když to byla láska, která ničí?

„Ale co bych mohla udělat, abych ti pomohla?“ zeptala se po chvíli. „Prosím, řekni mi, jak ti smím pomoci?“

Adléta se smutně usmála očima plnýma slz, které ale nedokázaly vytrysknout. „Nic, má drahá neteři. Jsem jen stín…“ Hlas se jí zlomil a na chvíli se odmlčela. Poté přitáhla Markétu k sobě a pohladila ji po vlasech. „Tvoje anglická matka měla stejné vlasy,“ zamumlala. „Tak krásně ryšavé… ale ty máš oči po otci. Jako černé hluboké studny.“

Markéta sklopila pohled. Vždycky věděla, že svým vzhledem občas mátla okolí. Vlasy jako plamen, ale oči jako noc. Nebyla krásná jako ženy, které vídala na dvoře. Příliš útlá, s ostrými rysy, které jen zvýrazňovaly nezvyklou kombinaci světlých vlasů a temných očí. Někteří muži si šeptali, že má pohled děsivý jako pohled čarodějnice.

„Já vím, že nejsem tak krásná jako ostatní,“ řekla Markéta tiše. „Vždycky jsem byla… jiná. Ale to nevadí, že?“

Adléta si povzdychla a pohladila ji po tváři. „Ne, má drahá Margaret. Tvůj vzhled tě odlišuje, ale i to je dar. Jsi statečná po otci a laskavá jako tvá matka. Neboj se být sama sebou. Jsi hrdá Arpádovna, na to nezapomínej.“

„Někdy je to těžké, Milosti,“ přiznala dívka tiše. Zrakem se zastavila na kněžnině ztrhané tváři. „Prosím, nenech se zlomit. Kníže Soběslav by nechtěl, abys trpěla.“

Adléta se znovu usmála, ale tentokrát v úsměvu byla bolest tak ostrá, že Markéta musela sklopit zrak. „Ach, mé drahé dítě, co ty víš o lásce? Ale snad jednoho dne…“

Markéta sevřela její ruku pevněji. V tu chvíli by pro ni udělala cokoli.

Nečekala, že ji tetino utrpení tak zasáhne. Bylo upřímné, tryskající přímo z Adlétina srdce.

„Milosti," zašeptala Markéta znovu, aby změnila téma a přivedla zlomenou Adlétu na jiné myšlenky. „Včera jsem na pohřbu spatřila jednoho mladíka. Nikdy dřív jsem ho neviděla. Vysoký, s tmavými kaštanovými vlasy a… s očima jako ledová voda. Víš, kdo to je?"

Adléta se usmála. „Takových tam byla spousta."

„Stál hned vedle katafalku. Ani nevím, proč mě zaujal, ale díval se na mě tak… zvláštně."

Adléta na chvíli zavřela oči, jako by se chtěla oprostit od myšlenek na pohřeb.

„Aha, ten…"

Pak se na Markétu podívala s tajemným úsměvem, který v dívce vzbudil ještě více otázek. „Brzy se to dozvíš, Margaret. Brzy…"

Markéta chtěla ještě něco říct, ale teta se od ní odvrátila, ztěžka dýchala a bylo zjevné, že na další rozhovor už nemá sílu. Markéta tedy mlčky vstala, stiskla jí ruku a po špičkách odešla.

Ještě jednou se na ni otočila mezi dveřmi. Adléta ležela, ale oči nechala otevřené. A přestože mlčela, Markéta v nich četla bolest i vděk.

V hlavě jí zněla tetina slova a podivná záhadná odpověď, která ji pálila jako žhavé uhlíky. Kdo byl ten muž? A proč ji mladíkův pohled tak zneklidnil?

KAPITOLA 3

V prostorné místnosti, jejíž kamenné stěny byly zahalené těžkými gobelíny, se ozývalo tlumené praskání ohně v krbu. Zvenku sem doléhalo šumění větru, který se opíral do olověných okenic, a místnost se zdála být oázou klidu uprostřed bouře. Uvnitř však panovalo napětí, které by se dalo krájet.

„Musíme si pospíšit, než někdo využije naší nerozhodnosti," pronesl Vladislav, nejstarší ze tří potomků knížete Vladislava, bratra právě zesnulého Soběslava.

Vladislav si zamyšleně přejel rukou po tmavém, krátce zastřiženém vouse. Měl robustní a silnou postavu, která jako by symbolizovala pevnost a odhodlání vládce. Prostý tmavý kabátec mu přiléhal k tělu a zdůrazňoval svalnatou postavu. V očích se Vladislavovi odrážel žár ambicí, ale zároveň i tíha zodpovědnosti, jež na něj doléhala.

Mladší Děpolt opřel ruce o stůl. Světlé vlasy mu kontrastovaly s temným oblečením a tvář měl přísnou a zamyšlenou. Většinu času naslouchal, ale když už promluvil, mělo to váhu. „Vladislave, i když jsi obešel právo stařešinů, páni tě zvolili a knížecí stolec jistě musí připadnout tobě. Ale…" na okamžik se odmlčel, než zvedl oči k bratrovi,

„Soběslavovi synové to nebudou chtít připustit. Nepochybuj o tom.“

„A proč by měli?“ pronesl Jindřich, který stál opřený o okno s rukama založenýma za zády. Byl nejmladší z bratrů, ale vysoký a statný jako jeho sourozenci. Na rozdíl od nich měl však delší tmavohnědé vlasy, které mu splývaly na ramena. Oči, modré jako ledové vody Vltavy, sledovaly dění venku pod oknem, jako by tam hledaly odpovědi na otázky, které ho trápily. „Strýc Soběslav vládl pevnou rukou, ale přesto zemřel, aniž by si zajistil, aby jeho synové po něm převzali vládu. Právo je na naší straně.“

Vladislav se zamračil a opřel se prsty o hrubé dřevo stolu. „To je možná pravda, ale co když právo nestačí? V Čechách vládne ten, kdo si dokáže udržet moc. A teď, když je Soběslav mrtvý, musíme jednat rychle, jinak riskujeme, že se jeho stoupenci postaví proti nám.“

Děpolt přikývl. „Máš pravdu, bratře. Pražský hrad není jen symbolem moci, je to klíč k celé zemi. Pokud ho Soběslavovi synové ovládnou, bude těžké je vyhnat. Musíme si získat podporu šlechty, jinak se ten stolec může stát horkým uhlíkem.“

Jindřich se otočil od okna a vrátil se ke stolu. „Podpora šlechty je klíčem,“ souhlasil. „Ale také musíme mít na své straně církev. Bez jejího požehnání se nehneme kupředu. Soběslav byl přísný vládce, ale církev ho respektovala. To musíme dokázat i my.“

Do místnosti náhle pronikl chladný závan větru, neboť dveře se otevřely a v nich se objevil starý sluha. „Pánové, přinesl jsem víno,“ řekl tiše a začal rozlévat temně rudý nápoj do stříbrných pohárů.

„Výborně, potřebuji něco, co zahřeje,“ zaradoval se Vladislav a pozvedl pohár k ústům. Po několika locích se mu do tváře vrátila trochu zdravější barva. „A co naše milá

šlechta? Kdo nás podpoří? Kdo se postaví na stranu Soběslavových synů?“

Děpolt pokrčil rameny. „To je ta nejistota, která nás teď tíží. A nezapomeňte na Moravu. Měli jsme to řešit dřív. Ale to byly jen dohady. Soběslav odešel tak náhle… Někteří možná budou stát na naší straně, jiní zase budou zvažovat, jestli není lepší podporovat pokračování Soběslavovy linie.“

„Vždyť jsou to jen děti!“ odsekl Jindřich. „Soběslavův syn je ještě chlapec, sotva mu narostly vousy. Jak by mohl vládnout? Lidé budou chtít vůdce, někoho, kdo dokáže Čechy ubránit před nepřáteli. A navíc tě už velmoži podpořili. To nemohou vzít zpět.“

„A ty, bratře,“ podíval se na něj Vladislav s úsměvem, „máš v sobě až příliš ohně. Nech mě být tím, kdo rozhodne o budoucnosti naší země. A ty mě podpoříš, ano?“

Jindřich chvíli mlčel, pohledem se vpíjel do očí svého staršího bratra. Byli si podobní – stejné rysy, stejné temné oči, ale jejich povahy byly rozdílné. Vladislav byl rozvážný diplomat, zatímco Jindřich měl v krvi boj a odhodlání. Ale přesto věděl, že Vladislav má pravdu.

„Ano,“ odpověděl nakonec Jindřich a upil z poháru. „Stojím při tobě, bratře. Jak jsem ti slíbil.“

Chvíli bylo ticho, přerušované jen praskáním ohně a vzdáleným hukotem větru. Nakonec Děpolt zvedl hlavu a opatrně se zeptal: „A co Adléta?“ V očích měl zvláštní lesk.

Vladislav si povzdechl. „Kněžnu necháme být. Včera se na pohřbu zhroutila. Soběslav byl Adlétin život, to všichni víme. Teď potřebuje klid. Nemáme důvod ji obtěžovat.“

Jindřich přikývl, ale v očích mu zablýsklo něco nepopsatelného. „Adléta si zaslouží úctu. Byla loajální manželka. Každý by si takovou přál. Teď bychom měli být velkorysí a nechat ji v klidu truchlit.“

Děpolt se opřel o opěradlo židle a zkřížil ruce na prsou. Neřekl nic. Ale rty se mu napjaly a na čele se objevil sotva znatelný stín. V očích mu na vteřinu problesklo něco, co nebyla lítost. Byla to bolest.

„S tím souhlasím," vypravil ze sebe nakonec. „Ať se vzpamatuje, a pokud bude potřebovat naši pomoc, postaráme se o ni. Není důvod ji do ničeho tlačit."

„Souhlasím," přikývl Vladislav. „Ale teď zpět k našim záležitostem. Musíme udržet podporu šlechty, než jim dojde, že jim z ruky zobat nebudeš."

Místnost znovu naplnilo ticho, zatímco se bratři skláněli nad mapou českých zemí a plánovali své další kroky, jak upevnit moc. Bylo jasné, že cesta k ovládnutí knížecího stolce bude plná intrik a nebezpečí. V této chvíli však měli jednoho společného nepřítele – čas. A pokud nebudou jednat rychle, mohou o vše přijít.

Jindřich se naposledy podíval na své bratry. Byl připraven bojovat za svou rodinu, ale v hloubi duše věděl, že ho čekají mnohé zkoušky, které nebudou mít nic společného jen s mečem a politikou.

V hlavě se mu neodbytně vynořil obraz dívky, kterou zahlédl na pohřbu. Ryšavé vlasy, temné oči, kombinace, která mu přišla stejně matoucí jako nebezpečná.

A poslední, co Jindřich teď potřeboval, byl další zmatek a nebezpečí.

KAPITOLA 4

Markéta prošla nízkým podloubím na dvůr a přitáhla si plášť těsněji k tělu. Mrazivé ranní světlo ještě nevytlačilo stíny noci a vzduch byl chladný a ostrý jako čepel. Jitro teprve začínalo, ale ona nemohla spát. Zápach vlhké hlíny, sena a koňského potu ji vítal jako starého přítele, kterého léta neviděla.

Důvodem, proč byla tak brzy na dvoře, byla její neklidná mysl. Po včerejším rozhovoru s tetou Adlétou se cítila rozpolcená, zmítaná smutkem i strachem. Místo aby zůstala zavřená v dusivé temnotě komnat, rozhodla se nadýchat čerstvého vzduchu. Alespoň na chvíli utéct myšlenkám na smrt a bolest, které tu vládly.

Rychle kráčela po kamenné dlažbě dvora, kroky měla tiché jako šepot. Zamířila ke stájím, doufala, že mezi koni, které tak milovala, na chvíli zapomene na starosti. Připomínali jí domov v Uhrách, kde se velmi často pohybovala ve stájích svého otce.

Jakmile prošla bránou, zaslechla dusot kopyt, který se ozýval jako blížící se bouře.

„Pozor!“ Výkřik rozčísl ticho jako ostrý nůž.

Markéta se prudce otočila, srdce se jí rozbušilo jako zvon. Po dvoře se řítil splašený kůň, nozdry mu dýmaly

jako výhružné dračí chřtány. Snažila se uskočit stranou, ale tělo ji neposlouchalo. Couvala, nohy jí klouzaly po vlhké dlažbě, a než si uvědomila, co se děje, zády narazila do čehosi tvrdého a pevného.

Něčí paže Markétu zachytily s nečekanou silou a ona se ocitla přimáčknutá na širokou hruď. Tvrdé dlaně ji sevřely kolem pasu a na okamžik se ocitla v pasti něčeho pevného, neústupného, ale přesto zvláštně bezpečného. Zvedla hlavu a přímo nad sebou spatřila tvář – tvář, kterou zahlédla na pohřbu.

Byl to on. Ten muž s temně modrýma očima, který ji tak zneklidňoval. Vlasy měl rozcuchané větrem, několik pramínků mu spadalo do čela. Měl napjaté čelisti, jako by ho něco rozčilovalo, ale pohled měl neúprosně zaměřený na ni.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se hlubokým drsným hlasem, který Markétou projel jako mráz.

Zalapala po dechu. Srdce jí tlouklo tak silně, až měla pocit, že ho slyší i on. Všechno kolem ní jako by se zastavilo – slyšela jen svůj vlastní dech a cítila teplo mladíkových rukou, které ji stále držely. Byla jako uvězněná v modrém a chladném pohledu. „Ano, já… myslím, že ano,“ vypravila ze sebe rozechvělým hlasem.

„Měl jsem tě nechat stát tam, kde jsi byla,“ pronesl uštěpačně, zatímco ji jemně, ale rozhodně pustil. „Příště se dívej, kam jdeš.“

Markéta se prudce odtáhla, jako by se spálila. „Omlouvám se,“ zašeptala a cítila, že jí tváře hoří studem. Proč na ni měl takový účinek? Nebyl krásný ve smyslu dvorských mravů – rysy měl příliš drsné, příliš tvrdé. Přesto však mladíkova přítomnost vyplňovala každý kout kolem nich a ona se cítila naprosto bezmocná.

Jindřich ji stále upřeně pozoroval neproniknutelným pohledem.

„Co tady děláš tak brzy ráno?“ zeptal se s mírným zájmem. „Většina dam v tuhle hodinu ještě spí.“

Markéta se narovnala a pokusila se vypadat klidně, i když ní vše vřelo. „Nemohla jsem spát,“ přiznala nakonec. „Chtěla jsem se projít. A ty, pane? Proč jsi tu tak brzy?“

Jindřich pokrčil rameny, jako by to byla nejzbytečnější otázka na světě. „Rád jezdím za rozbřesku. Dává mi to čas přemýšlet.“

„O čem přemýšlíš?“ zeptala se, než si uvědomila, že ta otázka je možná příliš osobní. Ale slova už byla venku a ona nemohla vzít zpět, co řekla. Cítila, jak se na ni opět upřeně zadíval.

„O mnoha věcech,“ odpověděl stroze a přistoupil o krok blíž, až cítila jeho dech na tváři. Zachvěla se, ale nevěděla, jestli to bylo zimou nebo něčím jiným. „Ale momentálně přemýšlím o tobě.“

Markétě se zastavil dech. „O mně?“ zašeptala nevěřícně.

„Ano,“ přikývl. Přimhouřil oči, jako by zvažoval, co jí říct. Nakonec se rozhodl. „Byla jsi mi vybrána za manželku.“

Ta slova zasáhla Markétu jako blesk z čistého nebe. Svět kolem ní se roztočil a ona měla pocit, že jí selžou nohy. „Co… co tím myslíš?“ podařilo se jí vyslovit, přestože šeptala. „Já… tě neznám.“

Jindřich se zamračil, jako by čekal lepší reakci. „Nemusíš mě znát,“ pronesl. „Tohle je rozhodnutí našich rodin. A ty jsi mi byla určena.“

Markéta se mu zadívala do očí. Všechna romantická očekávání o lásce a manželství se najednou rozpadla na kousky. Cítila, jak se jí oči plní slzami, ale rychle je potlačila. Nechtěla před ním ukázat slabost.

„Já… omluv mě, pane,“ vypravila ze sebe, otočila se na patě a rozběhla se zpět do hradu, plášť za ní vlál jako

temná vlna. Neohlédla se, ale věděla, že ji ten mladík stále pronásleduje očima.

Jindřich zůstal stát, pohled měl tvrdý a zamyšlený. Poprvé v životě se cítil zmatený. Ta dívka ho přitahovala způsobem, kterému nerozuměl. Ale věděl jedno – nevinně vypadající Markéta mu bude dělat větší potíže, než si kdy dokázal představit.

KAPITOLA 5

„Hlupák!“ vykřikla Adléta a udeřila dlaní do opěradla křesla, až se zachvělo. Markéta stála uprostřed komnaty zadýchaná, s očima rozšířenýma hněvem a zmatením. Před chvílí vtrhla dovnitř jako vichřice, sotva za sebou stihla zavřít dveře, a chtěla po tetě vysvětlení.

„Hlupák!“ zopakovala Adléta, tentokrát už tišeji, zatímco se unaveně opřela do vyřezávaného křesla. Tvář měla bledou jako popel, oči unavené, jako by v sobě neměla dost síly ani na vztek. „Tohle mělo proběhnout úplně jinak.“

„Jinak?“ Markéta se prudce nadechla a sevřela ruce v pěst. Srdce jí bušilo až v krku. „Jak jsi mi to mohla udělat? Jak jsi mi to mohla zatajit? Ten… člověk…“

„Jindřich. Jmenuje se Jindřich. Je to bratr Vladislava, příštího českého knížete,“ přerušila ji Adléta.

„Ten Jindřich mi oznámil, že se mám stát jeho ženou, jako bych byla nějaký bezcenný kus majetku!“

Adléta zavřela oči, aby na chvíli utekla od reality, která ji sžírala. Ještě ani nedokázala překonat ztrátu svého milovaného muže, a teď musela řešit další problémy, které si sama ušila.

„Markéto, drahá," zašeptala unaveně, „tohle mělo být překvapení, ale on to zkazil. Nečekala jsem, že ti to řekne tímhle způsobem."

„Překvapení?" Markéta byla bez sebe zlostí a nepochopením. Temné oči se jí leskly slzami, ale odmítala nechat je sklouznout zpod víček. „Tohle jsi pro mě naplánovala? A proč?"

Adléta si povzdychla a přitáhla si kolem ramen kožešinový šál. Vypadala jako někdo, kdo už nemá sílu bojovat, ale přesto se z posledních sil drží.

„Posaď se, Margaret. Vysvětlím ti to."

Markéta i přes svou zlost pomalu usedla na nízkou stoličku naproti tetě. Vzduch v komnatě byl těžký, prostoupený vůní vosku a růžové vody. Chlad z kamenných stěn prostupoval i těžké závěsy a dýchal na ni, jako by z hlubin vydechovala zima smrti.

„Celé to mělo proběhnout jinak," začala Adléta tiše, zrak upřený na Markétu. „Pozvala jsem tě do Prahy ještě předtím, než… než Soběslav zemřel. Domluvila jsem se na tom s tvými rodiči. Chtěla jsem, abys tu byla, abys měla nový domov. A ano, měla jsem pro tebe vyhlédnutého ženicha."

Markéta se zachvěla, ruce se jí třásly. „Tys mě sem přivedla, abys mě provdala za toho… toho chladného muže?"

Adléta přikývla, výraz měla plný smutku a pochopení.

„Margaret, poslouchej mě. Toto spojení není jen nějaký můj rozmar. Věřím, že ty a Jindřich se k sobě hodíte. On je silný, odhodlaný, ale také čestný. Potřebuje někoho, kdo mu bude oporou. A ty…"

„Já co?" přerušila ji Markéta ostře. „Nejsem nikdo, Milosti. Myslíš, že ti budu děkovat, že mi podstrčíš bratra budoucího knížete?"

„Ne," hlesla Adléta a hlas se jí zlomil. „Dělám to i pro své syny. Soběslavovi a moji synové nemohou nárokovat stolec přímo, ale přesto mají své příznivce. Chci, aby po

smrti mého muže nebyly Čechy rozervány válkou. Vím, že pokud bude jeden z Vladislavových bratrů spřízněn se mnou, jejich matkou, může to přinést mír."

Markéta byla zticha, zlost pomalu mizela, ale zůstávala hořkost z pocitu zrady. „Takže to všechno je jen… politika," zašeptala a sklopila oči.

Adléta přikývla, ale přistoupila k ní a vzala ji za ruce. „Ano, drahá. Ale věř mi, myslela jsem to dobře. Znám Jindřicha a vím, že tě dokáže ochránit. A já jsem chtěla, abys měla místo, kde budeš v bezpečí."

Markéta na ni upřela své temné oči, které teď zářily jako dva uhlíky. Cítila se jako ptáček chycený do zlaté klece, která je sice krásná, ale přesto vězením.

„Ale já ho ani neznám," pronesla potichu. „A on mě děsí."

Adléta se lehce pousmála, i když v úsměvu byla spíš únava než radost. „Vím, že to tak teď vypadá. Jindřich může působit tvrdě, ale věř mi, že má dobré srdce. Bratr Vladislav ho potřebuje jako podporu, aby se udržel na knížecím stolci. A my potřebujeme klid. Soběslavovi stoupenci se nenechají snadno zahnat do ústraní. Jsou to moji synové, ale já si nepřeju další sváry o knížecí stolec."

„A co já?" zašeptala Markéta.

Adléta ji pohladila po tváři jemně, mateřsky. „Vím, že jsi chtěla lásku… skutečnou lásku. Ale někdy je potřeba se nejprve přizpůsobit okolnostem. Dej tomu čas, Margaret."

„Ale já nevím, jestli ho chci," odpověděla Markéta se slzami na krajíčku.

„Řekni mi," vyzvala ji Adléta, jako by to byla ta nejdůležitější otázka na světě. „Líbí se ti aspoň trochu?"

Markéta prudce vstala. „Ne! Já… já nevím!" vykřikla a divoce vyběhla z komnaty. Srdce jí bilo jako zvon, v hlavě měla chaos. Jak by se jí mohl líbit někdo, kdo ji tak děsí? A přesto…

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Markéta Přemyslovna - Mezi mocí a vášní**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.